

Ptujiz. Prijatelj, me hozhete malo poslušhati?

Luka. Hm, sakaj pa ne?

Ptujiz. Pred desetimi letmi si je tudi naša gosposka persadevala, podlošnike k rasdeljenju obzhinških pafh napraviti; tode is vse mozhi so se branili, in nar famoglavnišhi fim bil ješt.

Luka. Ako ste se takó obnašali, prijatla vaf objamem.

Ptujiz. Gosposka me pred-se poklizhe, in ftari grof, ki je malo popred Franzosko, Angleshko in Šhvajzersko obhodil, se dolgo trudi, mi napake obzhinških pafh prav shivo pokasati, in od druge ftrani koristi in dobizhke njih delitve, mi pred ozhi postaviti.

Luka. Nad menoj bi bil pazh tega praviga natékel.

Ptujiz. Pravil mi je, kakó de so v tih imenovanih treh deshélah she sdavnaj vse obzhinške pafhe rasdelili, in vender bolj premoshnih in umnih kmetov se tamkej snajde. Ješt fim mu to fizer poterdil, tóde sraven perštavil: Slovenski kmet tudi ni norz!

Luka. Menim, de ne!

Ptujiz. Dolgo se prepirava, in dobro fim se dershal, famo obljubim mu, de hozhem vse to she enkrat prevdariti, ga sapuštim, in proti domu grede, obišhem svojiga brata, ktéri je v nekih osmih letih, kar se vidila nisva, prav premoshen kmet postal. Pervo, kar fim per njegovimu gospodarstvu videl, je bilo hlevno pitanje goveje shivine. Ješt grém na ravnoft v hlev. Ali tukaj fim vidil shivino, de je bilo veselje! Kakorfhne burkle se pa po našhih fenoshetih prepletajo? Per vsaki molshi fim se s lastnimi ozhmi preprizhal, de je vfaka rejena, in sraven tega fnashna krava 8 do 10 bokalov nar maštnejfhiga mléka dala.

Luka. Ha, ha, to se ste mi smohali!

Fajmoshter. Tega fim tudi ješt prizha, tudi ješt fim to vidil.

Ptujiz. Potem grem fkos vezh dni v druge kmetifhke hleve, in fim bil per molshi tištih preterganih krav, ktére se zeli dragi dan po gmajnah in fenoshetih od folazhnih sharkov shgane in od hudih muh pikane, vlazhijo, in se na vezher s vezhimi lakotnizami domu perpledejo, kakor so is hleva fhle, in glejte! ravno ta velik raslozhik mi je bolj v ferze fhinil, kakor vse poprejfhno persadevanje dobriga gosпода; sakaj vidil fim, de nar boljfhhi krava ni dala vezh ko 3 — 4 bokale vodeniga mléka. Povém potem svojinu bratu, sakaj me je grof pred-se poklizal, in na enkrat je bil njegov perfeshen prijatelj. Ko je vidil, de ima foverashnika obzhinške delitve pred feboj, mi je takó terdo pridigo dershal, de fim od tiste dobe shelil, de bi nam vsi dobri fveti takó globoko v ferze segli.

(Konez sledi.)

Shidna perredba na Krajskim v létu 1844.

Slova velike shidne perredbe po lasthki deshéli je tudi Krajnze sazhela mikati, se tega dela lotiti, de bi tudi oni grosnih dobizhkov, ki jih shidna reja drugim deshélam doneše, deleshni postali. Ne li grajfhzhaki, duhovni, in drugi uzheni kmetvavzi, tudi kmetje so sazheli, murve sejati in saditi. Šferbno rejo bode v kratkim drevje tega plemena tudi po Krajskim takó pomnosheno, de se bodemo tudi mi Krajnzi rasveselili velikih dobizhkov, ki jih blishni Lahi is shidne reje ftorijo.

Vezhletne fkufhnje so poterdile, de tudi v našhih krajih murve zhversto raftejo, in shidne gofenze (tudi fviloprejke ali shlahtne gofenze imenovane) se dobro redé, in lepo shido dajo, ktére je bil funt po 8 do 12 goldinarjev prodan.

Letaf je bilo v Ljubljani in Šhkofji Loki perdelanih 162 funtov prav dobrih shidnih mefhizhkov, ki jih Lahi „Galeta“, Franzosi „Cocon“ imenujejo. Le ti so dali verh 14 funtov sale shide, in bliso 4 funte sadne shide ali shidniga hodnika.

Upati fmemo, de, kakor se bode murveno perje pomnoshilo, bodemo v našhih krajih od leta do leta vezh shidne perredbe dozhakali, in de jo bodo našhi nasledniki boljfhhi vedili obrajtati, kod mi in našhi fpredniki.

Kdor shelí murviz kupiti, jih dobi v Ljubljani polek sidaniga mošta per zefarškim grabni Nr. 10 po velikosti od 4 do 15 krajzerjev.

J. O.

Nekaj od Slovencov.

(Na dalje.)

5. Stari možje se radi pogovarjajo od starih časov, od turške vojske, kakó so se kristijani junško bili z hudim Turkam pod vojvodom Lavdonam, in kakó so Beligrad osvojili. Lavdona so Slovenci takó radi imeli, da so mu le oče rekli. Pa se je tudi prijazno obnašal z njimi, prav po očetovo. Še sadaj ga ne morejo pozabiti. Od kralja Matjaža (König Korvin) si tudi pravijo, ako je ravno že več ko 350 let minulo, kar je umerl. Kar od njega koroški Slovenci povejo, se najde v bukvah, ki se imenujejo: Handbuch der Geschichte des Herzogthums Kärnten. Von Hermann. II. Heft. Seite 254. — Od Lavdona se tudi pesem poje, od kralja Matjaža jih znajo še več. — Ali ko družba peti začne, gre pesmica za pesmico. Znajo jih toliko, de se samo čudiš, kakó jih naši ljudje toliko v glavi obderže; to bi pa ne moglo biti, ako bi naš narod ne bil take bistre in prebrisane pameti. Kakor se razloči rožica, ki sama od sebe zraste na ravnim polji ali na planini zeleni, od rože storjene in izškercljane, ki je v štacuni na prodaj, — takó se razloči pesmica, ki jo naš narod poje, od nove pesme, ki jo učeni izmislijo. Taka pesmica je prosta, ni visoko učena, pa vselej k sercu gré, ker iz serca pride. Namesto da bi jih popisoval, kakove da so, — rajši tu jedno pokažem, ktera je deleč okolo pri Slovencih znana. Samo jez sim jo slišal peti na Krajskim: v Cirklanski fari, v Bohinji pri stari fužini; na Koroškim: v Kancjanu; na Štajerskim: v starim Tergu blizo slovenskiga Gradca; v teh krajih povsod tudi napev (vižo) znajo. Druga red se pri vsaki verstici ponavlja.